

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **T-Mobile Czech Republic, a.s.** IČO: 64949681
se sídlem Praha 4, Tomíčková 2144/1

zastoupený Mgr. Ing. Karlem Anderle, advokátem
se sídlem Praha 1, Opatovická 1659/4

proti

žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
se sídlem Praha 9, Sokolovská 219

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 14. 10. 2019 č.j. ČTÚ-4 201/2019-603

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 14. 10. 2019 č.j. ČTÚ-4 201/2019-603 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19.456,- Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Ing. Karla Anderle, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 14. 10. 2019 č.j. ČTÚ-4 201/2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím byl zamítnut rozklad žalobce proti platebnímu výměru žalovaného ze dne 19. 12. 2018 č.j. ČTÚ-68 280/2018-611 (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

jen „platební výměr“), jímž byla žalobci podle § 49 odst. 8 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů ve znění účinném do 30. 6. 2010 (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“) stanovena platba na účet univerzální služby za období roku 2006 ve výši 17.557.736,-Kč.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval při novém projednání věci v souladu se závěry správních soudů vyjádřenými v předchozích rozsudcích. Především v souladu se závazným právním závěrem Městského soudu v Praze v rozsudku ze dne 4. 5. 2016 č.j. 5 A 134/2013-105 rozhodl ve věci tzv. podkladového rozhodnutí, neboť rozhodnutím ze dne 26. 6. 2018 č.j. 57 438/2007-611/XXIX rozhodl o žádosti obchodní společnosti O2 ze dne 31. 7. 2007 ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů za rok 2006. Vzhledem k tomu, že rozhodnutím Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 20. 11. 2018 č.j. ČTÚ-41 622/2018-603 bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 26. 6. 2018 č.j. 57 438/2007-611/XXIX (dále též „podkladové rozhodnutí“) a nabylo právní moci dne 30. 11. 2018, byl správní orgán I. stupně oprávněn, resp. povinen vydat platební výměr.
3. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán I. stupně vyšel z úplně zjištěného skutkového stavu a věc posoudil správně i po právní stránce, neboť podmínky postupu, který je stanoven v ustanovení § 49 odst. 5 až 8 zákona o elektronických komunikacích pro financování univerzální služby, byly naplněny.
4. V rámci vypořádání rozkladových námitek žalovaný zdůraznil, že zákon o elektronických komunikacích jednoznačně upravuje postup správního orgánu I. stupně, který rozhoduje ve správním řízení o tzv. podkladovém rozhodnutí (tj. ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby), zahajovaném na žádost poskytovatele univerzální služby a vedeném ve smyslu § 144 správního řádu s větším počtem účastníků. Zákon o elektronických komunikacích stanoví postup, kdy jsou opatření obecné povahy stanoveny procentní podíly výnosů za poskytování služeb jednotlivých plátců na celkových výnosech v daném zúčtovacím období a také povinnost správního orgánu bezodkladně podle procentního podílu stanovit z čistých nákladů výši platby plátce na účet univerzální služby. Žalovaný neshledal důvod pro přerušení řízení vzhledem k probíhajícímu řízení o správní žalobě podané žalobcem proti podkladovému rozhodnutí, neboť je třeba vycházet z presumpce platnosti a správnosti správních aktů. Konstatoval, že v době vydání platebního výměru existovalo rozhodnutí ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů za rok 2006. Správní orgán I. stupně proto postupoval v souladu se zákonem, jestliže rozhodl ve věci platby na účet univerzální služby a vydal platební výměr. Žalobce pro opačný závěr neuvedl dostatečnou argumentaci, přičemž ani z doloženého správního spisu nebyly zjištěny žádné skutečnosti odůvodňující jiné rozhodnutí.
5. Žalobce v žalobě namítl nezákonnost a věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí i platebního výměru. Uvedl, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nebyl zjištěn úplně a správně, a proto nemohou obstát ani právní následky vyvolané napadeným rozhodnutím. Třebaže po formální stránce podkladová rozhodnutí dotčené subjekty plně zavazují (s ohledem na presumpci správnosti a platnosti správních

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

aktů), a to přinejmenším do doby, než budou účinky podkladového rozhodnutí v soudním řízení odklizeny. Jakmile se tak ale stane, bude nevyhnutelně odklizen i na podkladovém rozhodnutí zcela závislé napadené rozhodnutí, včetně rozhodnutí prvostupňového.

6. Co se týče důvodů nezákonnosti podkladového rozhodnutí, žalobce uvedl, že Český telekomunikační úřad (dále též „ČTÚ“) se nevypořádal se znaleckými posudky předloženými jednotlivými účastníky, resp. s protichůdnými závěry z nich vyplývajících, to vše zejména k otázce identifikace a stanovení výše nehmotných výhod získaných poskytovatelem univerzální služby v souvislosti s plněním této povinnosti.
7. Žalobce dodal, že žalobu podal především z důvodů procesní opatrnosti, neboť bez jejího včasného podání by v budoucnu, po očekávaném zrušení podkladového rozhodnutí, nemohl účinky napadeného rozhodnutí řádným procesním postupem odvrátit.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně zdůraznil, že žalobce neuvedl žádné konkrétní žalobní důvody. K namítané nezákonnosti podkladového rozhodnutí dodal, že vzhledem k zásadě presumpce platnosti a správnosti správních aktů byl oprávněn, resp. povinen platební výměr vydat. Při posouzení věci postupoval podle § 49 odst. 1, 5, 7, 8 a 13 zákona o elektronických komunikacích. Při přezkoumání platebního výměru bylo rozhodné, že podkladové rozhodnutí nebylo zrušeno jiným správním aktem anebo rozhodnutím soudu. Předmětem rozkladového řízení byl přezkum zákonnosti vydaného platebního výměru, tedy to, zda došlo k úplnému a správnému stanovení platby žalobce na účet univerzální služby, zda je z předmětného „vyměřovacího spisu“ patrné, jak správní orgán I. stupně ke stanovení platby dospěl a zda tak učinil transparentně a v souladu se zákonem. Žalovaný uzavřel, že postupoval v souladu se zákonem, zjistil úplně skutkový stav věci a věc správně posoudil i po právní stránce. Navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
9. Žalobce v replce k vyjádření žalovaného poukázal na to, že výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby, pokud současně tyto náklady pro poskytovatele univerzální služby představují neúnosnou zátěž, přímo ovlivňuje následnou výši příspěvku žalobce na účet univerzální služby. Díky dosavadnímu procesnímu postupu žalovaného je rozhodnutí o ověření výše čistých nákladů, pokud současně představují pro poskytovatele univerzální služby neúnosnou zátěž, podkladovým rozhodnutím pro rozhodnutí ve věci stanovení příspěvku žalobce na účet univerzální služby, resp. pro vydání příslušného platebního výměru. Podkladové rozhodnutí tak tvoří materiální základ pro vydání napadeného rozhodnutí. Vzájemná závislost a skutková provázanost rozhodnutí o stanovení výše příspěvku a o ověření výše čistých nákladů a existenci neúnosné zátěže vede současně k tomu, že pokud bude podkladové rozhodnutí ve správním řízení soudním shledáno jako nezákonné, stane se z logiky věci nezákonným i na něj navazující napadené rozhodnutí.
10. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 21. 4. 2022, právní zástupce žalobce odkázal na žalobu i na repliku k vyjádření žalovaného a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný odkázal na vyjádření k žalobě a s ohledem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2021 č.j. 10 A 10/2019-136 ponechal rozhodnutí ve věci na uvážení soudu.
11. Při posouzení věci soud vycházel z následující právní úpravy:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

12. Podle § 49 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích ve znění účinném do 30. 6. 2010 platí, že *žádost o úhradu čistých nákladů je poskytovatel univerzální služby povinen podat Úřadu nejpozději do 31. července kalendářního roku následujícího po zúčtovacím období.*
13. Podle § 49 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích ve znění účinném do 30. 6. 2010 platí, že *Úřad určí, zda výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby stanovená podle § 48 představuje pro jejího poskytovatele neúnosnou zátěž.*
14. Podle § 49 odst. 5 zákona o elektronických komunikacích ve znění účinném do 30. 6. 2010 platí, že *plátcem je každý podnikatel, včetně poskytovatele dotčené univerzální služby, poskytující na území České republiky v zúčtovacím období propojení a přístup k veřejně dostupné síti elektronických komunikací, veřejně dostupnou telefonní službu, službu pronájmu okruhů, službu přístupu k internetu nebo jinou veřejně dostupnou datovou službu, bez ohledu na to, zda je na území České republiky usazen nebo nikoliv. Výše platby plátce nesmí překročit v jednom zúčtovacím období jedno procento jeho výnosů z těchto služeb.*
15. Podle § 49 odst. 7 zákona o elektronických komunikacích ve znění účinném do 30. 6. 2010 platí, že *Úřad stanoví opatřením obecné povahy procentní podíly výnosů za poskytování služeb uvedených v odstavci 5 jednotlivých plátců na celkových výnosech za poskytování služeb uvedených v odstavci 5 všech plátců v daném zúčtovacím období.*
16. Podle § 49 odst. 8 zákona o elektronických komunikacích ve znění účinném do 30. 6. 2010 platí, že *Úřad podle procentního podílu určeného podle odstavce 7 bezodkladně stanoví z čistých nákladů stanovených podle § 48 a z případné splátky návratné finanční výpomoci od státu výši platby plátce. Na stanovenou výši platby Úřad vystaví platební výměr. Povinnost provést platbu vzniká plátcí dnem uvedeným v platebním výměru.*
17. Po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Na úvod soud konstatuje, že obdobnou věc Městský soud v Praze posuzoval v rozsudku ze dne 26. 4. 2016 č.j. 9 A 106/2012-48 a v rozsudku ze dne 15. 3. 2021 č.j. 7 A 28/2011-97. Jak bude rozvedeno níže, soud se ztotožnil se závěrem vyjádřeným v obou zmíněných rozsudcích, že napadené rozhodnutí nemůže obstát z toho důvodu, že bylo (v průběhu řízení před soudem) zrušeno podkladové rozhodnutí.
19. Soud předně uvádí, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně postupovali v souladu se zákonnou úpravou zakotvenou v zákoně o elektronických komunikacích ve znění účinném do 30. 6. 2010, neboť podle bodu 10 přechodných ustanovení novely zákona o elektronických komunikacích provedené zákonem č. 153/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících předpisů *se práva a povinnosti České telekomunikačního úřadu, poskytovatelů univerzální služby a plátců na účet univerzální služby při výpočtu a úhradě čistých nákladů na poskytování univerzální služby a stanovování, vybírání a vymáhání plateb na účet univerzální služby a s nimi souvisejících penále, jakož i práva a povinnosti týkající se vedení účtu univerzální služby, obsahu výroční zprávy univerzální služby a poskytování informací Českému telekomunikačnímu úřadu pro výpočet výše platby na účet univerzální služby za zúčtovací období univerzální služby skončené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona řídí zákonem o elektronických komunikacích a jeho prováděcími předpisy, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

20. Ve světle žalobní námitky stojící veskrze jen na nezákonnosti podkladového rozhodnutí i argumentace žalovaného, který vycházel z presumpce věcné správnosti a zákonnosti (v té době nezrušeného) podkladového rozhodnutí, soud považuje za potřebné shrnout, že aplikovaná právní úprava zákona o elektronických komunikacích předpokládala vedení samostatného řízení ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby. Toto řízení se zahajovalo ve smyslu § 49 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích podáním žádosti poskytovatele univerzální služby o úhradu čistých nákladů a probíhalo za účasti všech plátců na účet univerzální služby, tj. těch, kteří mohli být výsledkem tohoto řízení přímo dotčeni ve svých právech (mezi ně patří i žalobce). Teprve na základě pravomocně stanovené výše čistých nákladů postupem podle § 48 zákona o elektronických komunikacích a za použití procentního podílu určeného opatřením obecné povahy podle § 49 odst. 7 téhož zákona mohla být platebním výměrem vydaným podle § 49 odst. 8 téhož zákona určena výše platby jednotlivého plátce na účet univerzální služby. Platební výměr a napadené rozhodnutí v nyní projednávané věci byly vydány za situace, kdy bylo jednak účinné opatření obecné povahy, kterým byl žalobci pro období roku 2006 stanoven procentní podíl ve výši 23,76651 %, jednak existovalo i pravomocné podkladové rozhodnutí, jímž byly stanoveny čisté náklady na poskytování univerzální služby za rok 2006 ve výši 73 875 953 Kč a bylo určeno, že pro společnost O2 jako poskytovatele univerzální služby představují neúnosnou zátěž (obdobně viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2016 č.j. 9 A 106/2012-48).
21. K námitce žalobce, že žalovaný použil jako skutkový základ pro stanovení výše platby žalobce na účet univerzální služby za rok 2006 údaj o výši čistých nákladů na poskytování univerzální služby, který byl nezákonně a věcně nesprávně stanoven, je třeba poukázat na ustanovení § 75 odst. 2 s.ř.s., podle kterého „*Soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.*“ Jak bylo vyloženo výše, pravomocné rozhodnutí, kterým ČTÚ stanoví výši čistých nákladů a vysloví, že tyto náklady představují pro poskytovatele univerzální služby neúnosnou zátěž, je podkladovým rozhodnutím pro vydání platebního výměru, jímž je stanovena platba na účet univerzální služby. Z uvedeného plyne, že podkladové rozhodnutí je správní aktem, který lze napadnout samostatnou správní žalobou, a nejedná se proto o subsumovaný správní akt podmiňující obsah finálního správního aktu (napadeného rozhodnutí). Rozhodnutí o stanovení výše čistých nákladů poskytovatele univerzální služby a napadené rozhodnutí o stanovení výše platby na účet univerzální služby jsou tzv. řetězícími se správními akty, kdy k zamýšlenému zásahu je třeba více navazujících rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů, které jsou ale samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví. Soud se proto nemohl zabývat otázkou věcné správnosti zjištěné výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby za rok 2006, neboť tato byla pravomocně vyřešena včetně vypořádání námitek dotčených subjektů v podkladovém rozhodnutí (viz též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2016 č.j. 9 A 106/2012-48).
22. Soud nicméně vyhověl návrhu žalobce a řízení přerušil do skončení řízení vedeného Městským soudem v Praze pod sp. zn. 10 A 10/2019 o žalobě, kterou žalobce napadl podkladové rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že rozsudkem ze dne 26. 10. 2021 č.j. 10 A

10/2019-136 bylo podkladové rozhodnutí ke dni 30. 11. 2021 pravomocně zrušeno a věc vrácena ČTÚ k dalšímu řízení, musí se soud nyní vypořádat s otázkou, zda k této skutečnosti může přihlídnout, a reflektovat tak právní a skutkový stav odlišný od toho, z něhož vycházel žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí. I přesto, že soud je ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s. vázán skutkovým a právním stavem, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, neplatí tato zásada bezvýjimečně a její prolomení v určitých případech připouští judikatura správních soudů i Ústavního soudu. V tomto ohledu lze zmínit zejména nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2005 sp. zn. I. ÚS 605/03 a dále usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019 č.j. 6 A 211/2017-88, v němž se soud k otázce aplikace § 75 odst. 1 s.ř.s. vyslovil tak, že: *v řízení o žalobě proti podmíněnému rozhodnutí správního orgánu soud zohlední k žalobní námitce zrušení nebo změnu podmiňujícího rozhodnutí správního orgánu, přestože ke zrušení nebo změně došlo po vydání napadeného (podmíněného) rozhodnutí správního orgánu.*“ Podle závěrů vyslovených v citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu musí soud vždy podle okolností daného případu vyhodnotit, jaký vliv má zrušení či změna podmiňujícího rozhodnutí na zákonnost rozhodnutí podmíněného. Soud zrušení podmiňujícího rozhodnutí zohlední k řádně uplatněné žalobní námitce. Žalobce může dosáhnout zrušení podmíněného rozhodnutí pouze v případě, že podmiňující rozhodnutí bylo předtím zrušeno či změněno pro nezákonnost buď soudem ve správním soudnictví nebo správními orgány v řízení o mimořádných či dozorčích prostředcích. Žalobce je zároveň oprávněn dodatečně namítat vady rozhodnutí správního orgánu, které vyšly najevo až po uplynutí lhůty pro podání žaloby a žalobce o těchto důvodech nemohl bez svého zavinění v žalobní lhůtě vědět. Tím je otevřena možnost dodatečného uplatnění žalobní námítky, že podmíněné rozhodnutí je založeno na nezákonném podmiňujícím rozhodnutí, pokud ke změně či zrušení podmiňujícího rozhodnutí došlo po uplynutí žalobní lhůty.

23. V rozsudku ze dne 9. 9. 2020 č.j. 6 Afs 176/2019-31 Nejvyšší správní soud definoval podmiňující rozhodnutí jako *„takové, bez něhož nemůže být podmíněné rozhodnutí vůbec vydáno, resp. nemůže existovat – takové rozhodnutí je podle výslovné právní úpravy nezbytnou podmínkou pro vydání navazujícího (podmíněného) rozhodnutí ...“*
24. Soud se zcela ztotožňuje se závěrem vysloveným v rozsudku ze dne 15. 3. 2021 č.j. 7 A 28/2011-97, že rozhodnutí ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby naplňuje znaky tzv. podmiňujícího rozhodnutí v rámci řetězcích se aktů. Rozhodnutí ve věci stanovení výše platby plátce na účet univerzální služby bez něj nemůže být vůbec vydáno, nemůže existovat, jelikož rozhodnutí ve věci ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby je podle výslovné právní úpravy nezbytnou podmínkou pro jeho vydání. Zrušením podkladového rozhodnutí pozbylo napadené rozhodnutí svou zákonnou oporu. Nastala tak situace, že existuje napadené rozhodnutí (ve spojení s platebním výměrem), aniž by však existovalo pravomocné rozhodnutí o stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby, z něhož výše platby na účet univerzální služby stanovená platebním výměrem aprobevaným napadeným rozhodnutím vycházela. Po zrušení podkladového rozhodnutí nemá skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, oporu ve spisu. S ohledem na princip právní jistoty nelze připustit, aby nadále existoval správní akt, který v důsledku zrušení jiného rozhodnutí

správního orgánu ztratil svůj zákonný podklad. Naopak je nezbytné, aby takový správní akt byl zrušen a věc byla vrácena správnímu orgánu, jemuž bude umožněno vyčkat splnění podmínky pro vydání rozhodnutí o výši platby na účet univerzální služby spočívající v (novém) pravomocném rozhodnutí o ověření správnosti a úplnosti podkladů k výpočtu čistých nákladů a stanovení výše čistých nákladů na poskytování univerzální služby.

25. Z výše uvedeného plyne, že zrušení podkladového rozhodnutí, k němuž došlo v průběhu soudního přezkumného řízení, tj. až po vydání napadeného rozhodnutí, představuje výjimečný důvod pro prolomení zásady obsažené v § 75 odst. 1 s.ř.s. Soud je v daném případě oprávněn a zároveň povinen napadené rozhodnutí zrušit, neboť závažnost argumentů pro připuštění možnosti přihlížet ke skutkovým a právním novotám odůvodňuje prolomení zásad koncentrační a dispoziční, které jsou obsaženy v § 71 odst. 2 a § 75 odst. 2 s.ř.s. (shodně též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2016 č.j. 9 A 106/2012-48).
26. Na základě shora uvedených skutečností soud s ohledem na předchozí zrušení podkladového rozhodnutí zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s. pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
27. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce byl ve věci úspěšný. Žalobci proto náleží náhrada nákladů řízení, která spočívá jednak v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a dále v odměně advokáta ve výši 3.100,- Kč za jeden každý úkon právní služby stanovené podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to v rozsahu 4 úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, replika k vyjádření žalovaného, účast u jednání soudu). Žalobci rovněž náleží náhrada hotových výloh podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu po 300,- Kč za každý úkon právní služby. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny částkou 2.856,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše náhrady nákladů řízení proto činí 19.456,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 21. dubna 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.